

Maria Domingo Hernández

Color cafè

*Rosa d'Or. Premi Juvenil de Narració Curta
Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2019





Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2019-J-R-0305-0244

© del text: Maria Domingo Hernández
© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2019

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró
Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida
C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)
Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79
ajuntament@ajalgaida.net
premiscastellitx@ajalgaida.net
biblioteca@ajalgaida.net
www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Maria Domingo Hernández

Color cafè

*Rosa d'Or. Premi Juvenil de Narració Curta
Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2019



AJUNTAMENT D'ALGAIDA



Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC2019-J-R-0305-0244

MARIA DOMINGO HERNÁNDEZ

Mai he tingut dubtes quant a entendre què és sentir una vocació, ja que des de ben petita m'ha apassionat el món de les lletres. Aquella necessitat de devorar llibres i llibres a les nits em va portar a voler escriure jo també. Ara, amb 16 anys, la literatura forma part de la meua vida d'una forma especial, i a través dels escrits que deixo enrere mentre creixo i les oportunitats com aquesta que m'ajuden a demostrar que això és el que m'agrada, veig que definitivament no hi ha res millor que tenir ànima d'escriptora.

La narració *Color cafè*, de Maria Domingo Hernández, fou guardonada amb la Rosa d'Or de la Pau al VII Premi Juvenil de Narració Curta dels Premis Castelletx 2019. En foren jurats Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila (absent), Joan Montserrat Sastre i Miquel Serra Roig.

Color cafè

TORNO A SER A CASA. Pols i records escampats per l'aire. Els quadres de l'avi, la catifa del menjador, els llibres... Tot fa que aquests 49 anys sense retorn s'esvaeixin, i sembla que sigui ahir quan obria la finestra als matins i veia el meu roser just al costat del pollancre en creixement. Fa olor de les croquetes de l'àvia, de la Matilde tocant aquell sorollós trombó per tota la casa. Fa olor de foguera de Nadal i a gelat de menta amb xocolata. També fa olor de rebel·lia, de les més caòtiques i peculiars aventures que una noia de setze anys pot arribar a viure...

Passejo per la meva habitació. Repasso l'escriptori, el lloc on solia guardar la guitarra que amb sort vaig poder endur-me, els armaris... És tota plena de fotografies i infinitats de dibuixos penjats per les parets però, realment... només hi ha una cosa que fa temps que espero tornar a veure. M'apropo a les prestatgeries, plenes de llibres coberts per una capa d'oblit i temps. Acosto la mà cap a ells, o més concretament, cap a ell. No ens enganyem, feia temps que volia recuperar-lo:

El meu jardí de flors. El llibre que mai vaig arribar a llegir, ja que sempre havia sigut el racó ideal per a guardar-hi les flors més maques de la terrasseta.

L'obro.

*** **

No li podia treure els ulls de sobre. En tots els meus anys de vida mai havia vist cap ésser tan perfecte com ella. Movia la cintura al ritme de la música que sonava des de l'escenari, centre de la festa Major. El moviment de la seva faldilla tenia un tarannà semblant a les ones del mar, i el

seu somriure il·luminava la pista com un sol radiant d'agost. Vaig quedar totalment esbalaït. Una cançó de Lola Flores començà a sonar. Una gran massa de gent s'aixecà de cop i, atabalat per l'ambient sobtat, em vaig apartar cap a la barra a demanar un refresc.

De sobte, el cor em va fer un bot. No entenia molt bé perquè, però tenia la sensació que ella era molt a prop meu. Potser només eren paranoïes. Per a assegurar-me que allò no era cert, vaig tombar el cap, i allí estava. Dreta al meu costat, mirant-me amb el seu somriure (i mare meva quin somriure!), mentre que amb la mà m'oferia sortir a ballar amb ella. Exultant d'emoció, vaig fer que sí amb el cap. El cambrer, amb una petita mirada confident, va deixar el meu refresc allí, a la barra, abandonat a la seva sort.

Ens vam posar a ballar a un extrem solitari de la pista. Ella reia, es movia, vivia les cançons com si li anés la vida, i m'incitava a fer el mateix. Però no podia. Estava massa enfeinat mirant els seus profunds ulls marró cafè. Tenien una màgia que mai abans havia conegut. Desprenien somnis, joia, passions. Eren ulls que parlaven per si sols. Cridaven que la vida era bonica, però que ho seria més si estaven al meu costat. Jo, seguint les ordres d'aquelles pedres precioses de color bru, vaig passar la resta de la festa amb ella. I ella amb mi.

La Núria.

La música sonava a la llunyania. Les begudes, els crits, els balls i tota la festa Major quedaven a molts carrers de distància. Ella, passejant per la ciutat adormida al meu costat, m'explicava emocionada els seus hobbies i experiències. Parlàvem de res que no fos trivial: d'on vivia, memòries de la infantesa, viatges... La vaig acompanyar fins al portal de casa seva i amb la mà em va fer adeu. Però jo sentia i sabia que aquella conversa només seria una de moltes...

I no em vaig equivocar. Això sí, el segon cop que em vaig trobar amb ella, no va ser precisament poc temps després... Varen passar tres mesos.

Lluna plena, novembre, i com cada nit, em trobava de camí cap a la platja, l'origen del meu jo interior, on creixien les arrels, tot i ser sorra porosa. Era el meu lloc preferit. El meu cau secret. Era com si la meva inspiració s'hagués quedat a viure allí, i a cada visita fos capaç d'omplir les meves paraules d'idees i espurnes que tornaven les lletres a la vida.

Color cafè

Assegut a la mateixa zona de sempre, vaig obrir la primera pàgina del meu bloc de notes. Al compàs, vaig sentir un so semblant a un acord d'una guitarra.

Automàticament, vaig tancar-lo i em vaig aixecar en cerca de l'origen de la tonada. Vaig girar la cantonada i altre cop era ella. No podia ser casualitat.

—Ei! —Li vaig dir.

—Hola —em respongué sorpresa però somrient— tu per aquí?

Vaig assentir amb el cap i em vaig asseure al seu costat.

Silenci.

Ella tocava l'instrument i jo mirava el cel. La lluna era la perla, i els estels els esquitxos de la seva llum. El rellotge es va aturar. Era com un somni. Una nuvolosa brillant i visible només per tots dos venia i tornava amb l'onatge i ens omplia els pulmons de pau. Però el fred era traïdor, i ens va obligar a abandonar la nostra posició per portar-nos a una cafeteria propera.

I silenci altre cop. Era aquella mena de silenci que es respira i et dona tranquil·litat. Aquell que és més còmode i sincer que haver d'omplir l'aire de paraules per por a la quietud. I encara que no feien falta, les vaig fer servir. En un tovalló de paper hi vaig escriure dues paraules.

Ella va somriure i doblegant-lo, se'l guardà a la butxaca.

Dos petons, l'adreça, dia i hora de la següent cita. Bé, en aquell moment no considerava que fos una cita, cita... La veritat és que no considerava res. Jo només la volia tornar a veure.

Una setmana després, despenjat i amb una rosa entre les mans, l'esperava recolzat a un fanal de la plaça principal d'una ciutat veïna. Ella va aparèixer mitja hora més tard amb un vestit cafè a conjunt amb els seus ulls i un somriure amable però estrany. Hi havia alguna cosa que l'inquietava. Ella era massa transparent perquè algú no s'adonés del que pensava o sentia. Encara així, va ser dia esplèndid. I una propera cita va ser proposta. Però no hi va venir mai, a la cita.

I van passar setmanes, i aquell color cafè no apareixia. La preocupació era un neguit constant que m'envaïa cada cop que passava pel seu portal i sempre quedava en mi aquell bocí d'esperança que em feia aixecar el coll en cerca d'alguna ombra femenina asseguda a la finestra

de la seva habitació. Cansat d'esperar, em vaig presentar a casa seva. Una dona d'edat avançada m'obrí la porta. M'explicà que la Núria se n'havia anat a casa uns tiets una temporada, però que aviat tornaria. I no ho va fer. Mai.

Però jo seguia somiant en la línia corba dels seus llavis i els seus cabells, el tarannà de la faldilla, la dolça melodia de la seva guitarra i el seu retorn. També seguia anant de tant en tant a casa seva per si algun dia apareixia, encara que la seva àvia, amb la que passava algunes tardes parlant, assentia a l'hora de dir-me que tornaria aviat.

Algun cop pujàvem a l'habitació de la Núria i m'ensenyava i em parlava dels dibuixos penjats per les parets. També, ja que vàrem arribar a ser grans confidents, m'ensenyà el tresor de sa neta: una col·lecció de flors planxades i assecades dintre un llibre. A l'última pàgina hi havia la meua rosa, que ja havia perdut el color als pètals. Trobava a faltar a la Núria. I mentre pensava en ella, vaig agafar un llapis i en un cantó de la plana vaig escriure el millor poema de la meua vida, acompanyat d'un dibuix semblant a la silueta de la nostra rosa.

*** **

Pàgines groguenques i tinta evaporada. Vaig passant les pàgines i, sense gaire sorpresa, vaig veient com la meua preciosa i preuada col·lecció ha quedat esvaïda en els anys. No hi ha ni rastre dels pètals ni els colors que envaïen el paper. Només queda algun pedaç de tija massa dura per al temps. Melancòlica, tanco a poc a poc el llibre. Paro en sec. No, haig d'assegurar-me que la seva també ha desaparegut. D'un cop, l'obro per l'última pàgina. Em quedo perplexa. És impossible. La seva rosa no hi és. Està completament desintegrada. Però, en canvi, la silueta d'aquesta es troba gravada en la pàgina. Com si hagués estat impresa. I a sota, a una cantonada, dues paraules escrites amb lletra de poeta.

Els meus llavis dibuixen un lleu somriure que no puc evitar. Sospiro. Tanco el llibre i el torno a deixar al lloc. Suposo que cada amor té una història per explicar... N'hi ha que es perden, que s'obliden, que simplement se'n van i no tornen mai més. Les que s'escriuen, les que es ploren, les que es perden per la memòria de les grans revistes i diaris... I després

Color cafè

estan les històries que passen desapercebudes en l'espai-temps. Aquelles que ningú coneix i només la lluna podria explicar.

La Lluna... La meva gran amiga i còmplice... Ella és qui guarda el nostre secret. El secret seu i meu. El secret de color cafè.

